

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 655/2017
29.06.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Данојлића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Шапцу 2Кв 47/17 од 14.03.2017. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 378/17 од 13.04.2017. године, у седници већа одржаној дана 29.06.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Данојлића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Шапцу 2Кв 47/17 од 14.03.2017. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 378/17 од 13.04.2017. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Шапцу 2Кв 47/17 од 14.03.2017. године, одбачен је захтев браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Данојлића, за понављање кривичног поступка који је завршен правноснажном пресудом Вишег суда у Шапцу 3К 14/14 од 13.10.2016. године.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж2 378/17 од 13.04.2017. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА изјављена против решења Вишег суда у Шапцу 2Кв 47/17 од 14.03.2017. године.

Против наведених правноснажних решења, бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Данојлић је благовремено поднео захтев за заштиту законитости у смислу члана 485. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијана решења и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став

2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости најпре истиче да је пресудом Вишег суда у Шапцу ЗК 14/14 од 13.10.2016. године, окривљени АА, правноснажно оглашен кривим да је дана 31.10.2012. године, око 21.40 часова у селу ..., Општина ..., ..., извршио кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. у вези става 33. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године, иако је окривљени током читавог поступка доследно у својој одбрани тврдио да је у то време са четири другарице прешао мост на граничном прелазу Мали Зворник, улазећи из Србије у БиХ, да је евидентиран као пешак, а што су потврдиле и сведоци ББ, ВВ и ГГ. У захтеву се наводи да је бранилац због наведеног, поднео захтев за понављање кривичног поступка, из разлога предвиђених чланом 473. став 1. тачка 3) ЗКП и уз исти захтев приложио нови доказ – потврду РС МУП Дирекција полиције, Управа граничне полиције 03 број ГЗ 28-152/17-2, којом се потврђује да је окривљени дана 31.10.2012. године у 21,50 часова евидентиран у евиденцији „Евиденција лица над којима је извршена гранична контрола“ коју води гранична полиција. Из наведене потврде, према наводима захтева, неспорно произилази да окривљени није могао бити 31.10.2012. године око 21.40 часова на месту извршења дела, и да дело није извршио, с обзиром да је тек десет минута касније, прешао гранични прелаз, улазећи из Србије у БиХ. С тим у вези, бранилац у захтеву оспорава правилност закључка нижестепених судова, да наведени докази (предметна потврда и искази наведених сведока), очигледно нису подобни да се на основу њих дозволи понављање кривичног поступка. Уз то, бранилац наводи и да су побијана решења без посебног и логичног образложења, износећи притом став да у конкретном случају није било места одбацивању захтева за понављање поступка, те да је приложени доказ уз захтев за понављање – потврда РС МУП Дирекција полиције управе граничне полиције 03/8 број ГЗ 28-152/17-2, сам по себи морао довести до ослобађајуће пресуде, а свакако и у вези са исказима испитаних сведока.

По налажењу Врховног касационог суда, из изнетих навода захтева браниоца окривљеног АА, произилази да бранилац у суштини најпре побија правноснажну пресуду Вишег суда у Шапцу ЗК 14/14 од 13.10.2016. године (потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1526/16 од 05.12.2016. године), због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, која не може бити предмет испитивања поводом захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, поднетог против правноснажног решења којим је одбачен захтев браниоца окривљеног за понављање кривичног поступка правноснажно окончаног доношењем наведених пресуда, те да се потом и побијана правноснажна решења, оспоравају због погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, што у смислу члана 485. став 4. ЗКП нису дозвољени разлози за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.